

**VENDIM**  
**Nr. 28, datë 30.4.2025**

**NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË**

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

|                     |           |
|---------------------|-----------|
| Holta Zaçaj         | kryetare; |
| Marsida Xhaferllari | anëtare;  |
| Fiona Papajorgji    | anëtare;  |
| Sonila Bejtja       | anëtare;  |
| Sandër Beci         | anëtar;   |
| Genti Ibrahim       | anëtar;   |
| Marjana Semini      | anëtare,  |

me sekretare Belma Lleshi, në datën 30.4.2025 mori në shqyrtim në seancë mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 13 (I) 2024, që u përket:

KËRKUES: Tunxh Vatnikaj

SUBJEKT I INTERESUAR:

KËSHILLI I LARTË GJYQËSOR, përfaqësuar nga kryetari Ilir Rusi.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 243, datë 29.10.2019, të Këshillit të Lartë Gjyqësor; nr. 42, datë 28.2.2020, të Gjykatës Administrative të Apelit nr. 00-2024-3030 (310), datë 11.7.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 43, 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6 dhe 7 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

**GJYKATA KUSHTETUESE,**

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Tunxh Vatnikaj (*kërkuar*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, parashtrimet e subjektit të interesuar, Këshillit të Lartë Gjyqësor (*KLJ*), që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

**VËREN:**

**I**

**Rrethanat e çështjes**

1. Kërkuar është emëruar gjyqtar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Shkodër me dekretin e Presidentit të Republikës nr. 2526, datë 14.2.2000. Me kërkesën e tij, me vendimin e Këshillit të Ministrave nr. 627, datë 21.5.2008, kërkuar është emëruar drejtor i përgjithshëm i Agjencisë së Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (*AKKP*), bazuar në nenin 28 të ligjit nr. 9877, datë 18.2.2008, “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë” (*ligji nr. 9877/2008*). Sipas kësaj dispozite, gjyqtarëve u lindte e drejta që me kërkesë të institucioneve dhe me pëlqimin e tyre, si dhe me vendim të Këshillit të Lartë të Drejtësisë (*KLD*) të shërbenin për një afat deri në tre vjet në pozicione të tjera dhe në përfundim të këtij afati të ktheheshin në vendin e mëparshëm të punës.

2. Me vendimin nr. 54, datë 21.1.2009, të Këshillit të Ministrave kërkuar është shkarkuar nga detyra e drejtorit të AKKP-së për shkelje disiplinore. Po kështu, për kërkuar është regjistruar procedimi penal nr. 4908 i vitit 2008 për veprën penale “Shpërdorimi i detyrës”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 248 e 25 të Kodit Penal. Në përfundim të hetimeve

paraprake, në datën 24.4.2009 prokuroria ka vendosur dërgimin në gjyq të çështjes penale në ngarkim të kërkuarit. Pas shqyrtimit gjyqësor të çështjes penale ndaj kërkuarit Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 718, datë 7.5.2012, ka vendosur deklarimin të pafajshëm të tij, vendim i cili është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Tiranë me vendimin nr. 1280, datë 13.2.2013.

3. Pasi vendimi i pafajshëm të tij ka marrë formë të prerë, me kërkesën e datës 18.2.2013 kërkuari i është drejtuar KLD-së për rikthimin në detyrën e gjyqtarit, kërkesë për të cilën ai nuk ka marrë përgjigje. Në këtë situatë, në datën 17.3.2015 ai i është drejtuar me kërkesëpadi Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, me objekt detyrimin e palës së paditur, KLD-së, që të marrë në shqyrtim kërkesën për rikthimin e tij në detyrën e gjyqtarit, si dhe detyrimin e atij organi për t'i paguar pagën e gjyqtarit nga data 21.2.2009 deri në fillimin e detyrës.

4. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 2839, datë 25.5.2015, ka vendosur, ndër të tjera, pranimin e pjesshëm të kërkesëpadisë, detyrimin e palës së paditur, KLD-së, që të marrë në shqyrtim kërkesën e kërkuarit të depozituar në datën 18.2.2013. Ky vendim është lënë në fuqi me vendimin nr. 121, datë 28.1.2016, të Gjykatës Administrative të Apelit, kurse Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 1057, datë 16.10.2018, ka vendosur mospranimin e rekursit të KLD-së.

5. Për shkak se vendimi i Gjykatës Administrative të Apelit, si më sipër, nuk është ekzekutuar, kërkuari i është drejtuar Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) me aplikimin nr. 42612/19, datë 8.8.2019, për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, sipas nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së, për shkak të moszekzekutimit të vendimit gjyqësor të formës së prerë. Me vendimin e datës 4.7.2024, GJEDNJ-ja ka vendosur nxjerrjen e këtij aplikimi nga lista, në përputhje me nenin 37, pika, 1, shkronja "c", të KEDNJ-së, për shkak të zgjidhjes së çështjes me marrëveshje, pasi shteti shqiptar ka pranuar t'i paguajë kërkuarit dëmshpërblim për shkak të moszekzekutimit të vendimit gjyqësor brenda një afati të arsyeshëm.

6. Në vijim, kërkuari i është drejtuar me kërkesë KLGJ-së, organi që sipas nenit 147/a të Kushtetutës, pas ndryshimeve të vitit 2016, ka kompetencën për të vendosur për emërimin, vlerësimin, transferimin, masat disiplinore të gjyqtarëve të të gjitha niveleve etj. Me vendimin nr. 243, datë 29.10.2019 (*vendimi nr. 243/2019*), KLGJ-ja ka vendosur refuzimin e kësaj kërkesë. Sipas saj, kërkuari nuk ka paraqitur kërkesë për t'u rikthyer në funksionin e tij në përfundim të afatit 3-vjeçar të komandimit, ndaj KLD-ja nuk mund të vijonte ruajtjen e vendit të punës si gjyqtar, pasi kërkuari nuk ka kërkuar rikthimin me veprime konkludente; nuk i është nënshtruar rivlerësimit kalimtar e nuk ka plotësuar dhe dorëzuar formularët përkatës për këtë qëllim; nuk ka paraqitur kërkesë për pavlefshmëri të akteve të procedimit penal dhe nuk ka qenë i pezulluar nga detyra e gjyqtarit; nuk ka kundërshtuar aktin e shkarkimit nga detyra të drejtorit të AKKP-së; masa disiplinore e shkarkimit nga detyra përbën kriter ndalues për rekrutimin e gjyqtarit, si dhe është shkak për mbarimin e statusit të magjistratit.

7. Duke mos qenë dakord me këtë vendim, kërkuari i është drejtuar Gjykatës Administrative të Apelit, bazuar në parashikimet e ligjit nr. 115/2016, datë 3.11.2016, "Për organet e qeverisjes së sistemit të drejtësisë" (*ligji nr. 115/2016*), me kërkesëpadi me objekt shfuqizimin e aktit administrativ, vendimit të KLGJ-së, detyrimin e kësaj të fundit ta kthejë në funksionin e gjyqtarit, si dhe rregullimin e pasojave për pagesën e pagës nga data 21.2.2009 deri në rikthimin e tij në funksionin e gjyqtarit.

8. Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 42, datë 28.2.2020, ka vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë me arsyetimin se mosparaqitja në kohë e kërkesës për rikthimin në detyrë është ekuivalente me dorëheqjen. Po kështu, sipas asaj gjykate, për sa kohë nuk është provuar dhënia e autorizimit nga KLD-ja për fillimin e procedimit penal, kërkuari nuk ka qenë i pezulluar nga funksioni i tij, prandaj, pavarësisht se me vendim të formës së prerë është deklaruar i pafajshëm, nuk kishte më të drejtë të kthehej në detyrën e mëparshme. Kundër këtij vendimi kërkuari ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë. Gjatë kohës që rekursi ishte ende në shqyrtim kërkuari i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me kërkesë për konstatimin e cenimit të së drejtës për

proces të rregullt ligjor si pasojë e mosekzekutimit brenda një afati të arsyeshëm të vendimit gjyqësor të formës së prerë që kishte vendosur detyrimin e palës së paditur, KLD-së, që të merrte në shqyrtim kërkesën e kërkuarit. Në datën 12.2.2021, pasi kërkesa kishte kaluar për shqyrtim në seancë plenare, kërkuari ka paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga gjykimi i atij ankimi kushtetues. Për rrjedhojë, bazuar në nenin 31/b të ligjit nr. 8577/2000, me vendimin nr. 5, datë 16.2.2021, Gjykata ka vendosur pushimin e gjykimit të çështjes.

9. Për sa i përket shqyrtimit të rekursit, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-3030 (310), datë 11.7.2024, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 42, datë 28.2.2020, të Gjykatës Administrative të Apelit, me arsyetimin se ai vendim është i drejtë, ndërsa vendimi i KLGJ-së, me të cilin është refuzuar kërkesa e kërkuarit për kthimin e tij në funksionin e gjyqtarit, është një akt administrativ i mbështetur në prova dhe në ligj.

10. Në datën 9.10.2024 kërkuari i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 16.10.2024. Me vendimin e datës 26.12.2024, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

11. Pas kalimit të çështjes për shqyrtim në seancë plenare, në datën 1.4.2025, një gjyqtar i Gjykatës ka paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga shqyrtimi i çështjes, e cila është pranuar nga Mbledhja e Gjyqtarëve me vendimin nr. 7, datë 3.4.2025. Në datën 2.4.2025 kërkuari ka paraqitur kërkesë për përjashtimin e të njëjtit gjyqtar nga shqyrtimi i çështjes së tij, për të cilën Mbledhja e Gjyqtarëve, me vendimin nr. 8, datë 3.4.2025, ka vendosur pushimin e shqyrtimit të saj, pasi kërkesa ka mbetur pa objekt.

## II

### Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

12. **Kërkuari**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimet objekt kundërshtimi i kanë cenuar:

12.1. *Të drejtën për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

12.1.1. *Së drejtës së aksesit efektiv*, pasi gjatë procesit administrativ, as kërkuari, as përfaqësuesi i tij nuk kanë pasur mundësi të paraqesin argumentet e tyre, ndërsa gjykatat nuk e kanë thirrur asnjëherë për të paraqitur pretendimet e tij. Po kështu, Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar rekursin në dhomën e këshillimit, ndonëse çështja e kërkuarit është gjykuar në shkallë të parë në Gjykatën Administrative të Apelit, e cila ka pasur juridiksion fillestar.

12.1.2. *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi megjithëse Gjykata e Lartë ka pasqyruar faktin se kërkuari është shpallur i pafajshëm me vendim të formës së prerë, sërish ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së apelit, duke mos e rikthyer në detyrë atë. Pavarësisht se kërkesa për të përfutur të drejtat që njeh statusi i gjyqtarit është paraqitur nga kërkuari menjëherë pas marrjes së vendimit të pafajësisë, KLD-ja nuk e ka marrë asnjëherë në shqyrtim atë. Gjykatat kanë arritur në përfundimin se statusi i gjyqtarit ka mbaruar “në heshtje”, ndonëse ky term nuk gjendet në ligj dhe vendimet e tyre janë kontradiktore në lidhje me faktet dhe provat. Argumenti se nuk janë paraqitur dokumentet për t’iu nënshtruar procesit të rivlerësimit kalimtar nuk qëndron, pasi kërkuari nuk ishte pjesë e listës së gjyqtarëve. Gjithashtu, Gjykata e Lartë nuk ka pasqyruar në vendimin e saj vendimin e GJEDNJ-së për çështjen e kërkuarit.

12.2. *Të drejtën për të fituar mjetet e jetesës me punë të ligjshme*, të garantuar nga neni 49 i Kushtetutës, pasi për shkak të vendimeve gjyqësore të cilat kanë lejuar shkelje të procesit të rregullt, kërkuari i kanë ardhur pasoja për ushtrimin e profesionit të tij. Gjatë gjithë periudhës pas shkarkimit kërkuari nuk ka ushtruar asnjë funksion tjetër, duke respektuar statusin e gjyqtarit.

13. **Subjekti i interesuar, KLGJ-ja**, ka prapësuar si vijon:

13.1. Pretendimi për cenimin e *së drejtës së aksesit efektiv* është i pabazuar, pasi për sa i përket procesit administrativ të zhvilluar nga KLGJ-ja, referuar dispozitave ligjore administrative, e drejta e palës për t'u dëgjuar ushtrohet në çdo formë të përshtatshme, përfshirë rastin kur pala ka paraqitur paraprakisht mendimet, komentet dhe shpjegimet në formë shkresore. Në procedurat administrative nuk kërkohet detyrimisht zhvillimi i një seance dëgjimore. Edhe Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vepruar brenda kompetencave të tij ligjore për sa i përket shqyrtimit të rekursit mbi bazë të dokumenteve në dhomën e këshillimit, sipas nenit 61, pika 1, të ligjit nr. 49/2012, datë 3.5.2012, "Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative", të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*). Ky kolegji ka krijuar bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, për rrjedhojë është në kompetencën e tij të vendosë mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore.

13.2. Edhe pretendimi për cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor* është i pabazuar. *Së pari*, për sa i përket pretendimit se Gjykata e Lartë nuk ka pasqyruar në vendim procesin e zhvilluar në GJEDNJ, rezulton se kërkuesi ka pretenduar atje mosekzekutimin e një vendimi gjyqësor për shkak të procedurave të gjata dhe mungesën e një mjeti efektiv. Pra, objekti i vendimit të GJEDNJ-së nuk është shfuqizimi i vendimit nr. 243/2019 të KLGJ-së, i lënë në fuqi nga gjykata e apelit. *Së dyti*, Gjykata e Lartë u ka kthyer përgjigje shteruese pretendimeve të parashtruara në rekurs dhe vendimi i saj është i qartë, logjik dhe nuk ka kundërthënie. Madje në rastin konkret nuk është ndryshuar vendimmarrja, por është lënë në fuqi vendimi i gjykatës së apelit.

### III

#### Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

##### *A. Për legjitimitimin e kërkesit*

14. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja "P" dhe 134, pikat 1, shkronja "I" dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

15. Në këtë këndvështrim, Gjykata çmon se kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës "P" të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës "I" të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

16. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se sipas nenit 131, pika 1, shkronja "P", të Kushtetutës, ajo vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese, që individit pretendon se i janë cenuar nga akti i pushtetit publik. Kriteri për shterimin e mjeteve juridike efektive kërkon që, përpara se t'i drejtohet Gjykatës, kërkuesi duhet të vërtetojë se ka përdorur në formë dhe substancë të gjitha mjetet ligjore të njohura nga ligji dhe të mjaftueshme për të rivendosur të drejtat e shkelura (*shih vendimet nr. 18, datë 19.3.2024; nr. 38, datë 12.7.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Gjykata vëren se në ankimin kushtetues individual kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, cenimin e së drejtës së aksesit efektiv si element i së drejtës për proces të rregullt, të parashikuar nga neni 42 i Kushtetutës, si për sa i përket procesit administrativ të zhvilluar në KLGJ, ashtu edhe procesit gjyqësor në gjykatën e apelit dhe Gjykatën e Lartë. Për sa u përket pretendimeve për cenimin e së drejtës së aksesit në procesin administrativ dhe procesin gjyqësor në gjykatën e apelit,

Gjykata, bazuar në aktet bashkëlidhur kërkesës, konstaton se këto pretendime nuk janë ngritur më parë nga kërkuesi, në formë dhe përmbajtje, as në kërkesëpadinë me të cilën ka vënë në lëvizje procesin gjyqësor të kundërshtuar, as në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, por janë parashtruar për herë të parë në ankimin kushtetues individual. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se për këto pretendime kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike në dispozicion, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “F”, të Kushtetutës. Për sa u përket pretendimeve të tjera, kërkuesi i ka ngritur ato më parë në formë dhe substancë përpara gjykatave të zakonshme, ndaj ai nuk ka mjete të tjera juridike në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual.

18. Gjykata vlerëson se kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 11.7.2024, ndërsa kërkesa është paraqitur në këtë Gjykatë në datën 9.10.2024, pra brenda afatit 4-mujor.

19. Në lidhje me legjitimimin *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të *së drejtës së aksesit efektiv* në procesin gjyqësor në Gjykatën e Lartë dhe *standardit të arsyetimit të vendimit*, si dhe cenimin e *së drejtës për të fituar mjetet e jetesës me punë të ligjshme*, të parashikuara në nenet 42 dhe 49 të Kushtetutës. Për sa i përket së drejtës së aksesit efektiv, kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar rekursin e tij në dhomën e këshillimit, ndonëse kjo çështje është gjykuar nga Gjykata Administrative e Apelit si gjykatë e shkallës së parë, e cila ka pasur juridiksion fillestar për këto lloje çështjesh. Gjykata, bazuar në natyrën dhe thelbin e këtij pretendimi, vlerëson ta analizojë atë në drejtim të së drejtës për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur.

20. Gjykata ka theksuar se e drejta për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur, në kontekstin kushtetues të procesit të rregullt, nuk nënkupton vetëm atë për t’u dëgjuar personalisht përpara gjykatës, por ajo realizohet edhe përmes shqyrtimit të dokumenteve, pra mbi komentet dhe shpjegimet e dhëna me shkrim nga palët ndërgjyqëse (*shih vendimet nr. 43, datë 27.12.2022; nr. 41, datë 22.12.2022; nr. 38, datë 2.12.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Nga ana tjetër, Gjykata ka pohuar se procesi gjyqësor konsiderohet i rregullt, për sa kohë që në një shkallë gjykimi është zhvilluar në seancë gjyqësore publike, gjatë së cilës kërkuesit i është dhënë mundësia për t’u dëgjuar dhe mbrojtur (*shih vendimet nr. 27 datë 18.5.2023; nr. 28, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Gjykata vëren se referuar nenit 100 të ligjit nr. 115/2016, kërkuesi ka ankimuar aktin administrativ individual, vendimin nr. 243/2019 të KLGJ-së, në Gjykatën Administrative të Apelit. Në përfundim të atij gjykimi kërkuesi ka vënë në lëvizje Gjykatën e Lartë me rekurs dhe çështja e tij është shqyrtuar nga ajo gjykatë në dhomën e këshillimit. Për sa i përket rregullave të shqyrtimit të rekursit, neni 61, pika 1, i ligjit nr. 49/2012 ka parashikuar se shqyrtimi i tij në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë, si rregull, bëhet mbi bazë të dokumenteve në dhomën e këshillimit dhe sipas nenit 62 të këtij ligji vetëm në raste të veçanta të parashikuara nga ligji, Gjykata e Lartë vendos kalimin e çështjes në seancë gjyqësore me praninë e palëve.

22. Për sa më sipër, Gjykata vëren se gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë janë vënë në lëvizje nga kërkuesi përmes mjeteve të ankimit dhe rekursit, në përmbajtje të të cilave ai ka parashtruar të gjitha shkaqet kundër vendimit të KLGJ-së dhe vendimit të gjykatës së apelit. Kërkuesi është njoftuar rregullisht për gjykimin në gjykatën e apelit, ku ka qenë i pranishëm në seancat gjyqësore të zhvilluara, proces që është zhvilluar me praninë e palëve dhe ku kërkuesit i është garantuar e drejta të parashtrorë pretendimet e tij dhe të kundërshtorë ato të palës tjetër në proces. Për sa i përket gjykimit në Gjykatën e Lartë kërkuesi ka pasur të gjitha mundësitë të parashtrorë pretendimet e tij për vendimet e kundërshtuara dhe ajo gjykatë ka vepruar në përputhje me parashikimet procedurale që rregullojnë atë lloj gjykimi. Në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë rezultojnë të pasqyruara të dhëna të plota për njoftimet për datën e seancës së planifikuar nga ajo gjykatë për shqyrtimin e rekursit.

23. Në analizë të sa më sipër, Gjykata vlerëson se kërkuesi nuk ka arritur të argumentojë në këndvështrimin kushtetues pasojat në të drejtën për t’u dëgjuar dhe për t’u mbrojtur për shkak të

mënyrës sesi është zhvilluar procesi gjyqësor i kundërshtuar, ndaj vetëm fakti që gjykimi në Gjykatën e Lartë është zhvilluar në dhomën e këshillimit nuk e bën procesin të parregullt nga pikëpamja kushtetuese dhe nuk vë në dyshim të drejtën për proces të rregullt, për më tepër në situatën që ajo gjykatë është vënë në lëvizje me rekursin e paraqitur nga kërkuesi, të cilin e ka marrë në shqyrtim, duke u dhënë përgjigje pretendimeve të tij. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur është haptazi i pabazuar.

24. Për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës për të fituar mjetet e jetesës me punë të ligjshme, kërkuesi ka parashtruar se mënyra si gjykatat kanë vlerësuar dhe interpretuar ligjin për situatën e tij faktike ka sjellë pasoja në lidhje me ushtrimin e profesionit të tij dhe ai është detyruar të mos ushtrojë asnjë funksion tjetër, duke respektuar statusin e gjyqtarit.

25. Sipas nenit 49, pika 1, të Kushtetutës, secili ka të drejtë të fitojë mjetet e jetesës së tij me punë të ligjshme, që ka zgjedhur ose pranuar vetë dhe ai është i lirë të zgjedhë profesionin, vendin e punës, si dhe sistemin e kualifikimit të vet profesional. Në këtë drejtim, Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se kjo e drejtë përfshin zgjedhjen e profesionit, vendit të punës, si dhe sistemit të kualifikimit profesional, me qëllim sigurimin e mjeteve të jetesës në mënyrë të ligjshme. Zgjedhja e profesionit, siç parashikohet nga dispozita kushtetuese, është një e drejtë e individit, në kuptimin që ai i përkushtohet një veprimtarie për të siguruar mjetet e jetesës. Kjo e drejtë për të përfituar me punë të ligjshme fiton rëndësi edhe nga pikëpamja sociale, pasi puna si profesion është një vlerë edhe për kontributin që i sjell shoqërisë në tërësi (*shih vendimet nr. 1 datë 25.1.2024; nr. 17, datë 23.3.2023; nr. 9, datë 23.3.2010, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Në referim të këtij standardi, Gjykata çmon se kërkuesi nuk ka argumentuar se në çfarë mënyre refuzimi i KLGJ-së për ta rikthyer atë në detyrën e gjyqtarit përfshihet në fushën e veprimit të kësaj të drejte kushtetuese. Për rrjedhojë, për sa kohë që kërkuesi nuk ka arritur ta argumentojë këtë pretendim në aspektin kushtetues, ai nuk mund të merret në shqyrtim.

27. Kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit* mbi argumentet se Gjykata e Lartë ka interpretuar në mënyrë kontradiktore faktet e provat dhe nuk ka marrë parasysh vendimin e pafajësisë së tij, duke bërë një interpretim të gabuar të kuadrit ligjor për zgjidhjen e mosmarrëveshjes. Gjykata, në kuptim të ndarjes së juridiksionit të gjykatave të zakonshme nga ai kushtetues, ka theksuar se vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim prej saj, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme. Në këtë kuptim, kjo Gjykatë vepron në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimin nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, edhe në rastin konkret, Gjykata do t'i analizojë në themel këto pretendime të kërkuesit në kuptim të së drejtës për gjykim të drejtë, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës.

#### *B. Për themelin e pretendimeve*

##### *B.1. Për cenimin e së drejtës për gjykim të drejtë*

28. Kërkuesi ka pretenduar se megjithëse Gjykata e Lartë ka pasqyruar faktin se ai është shpallur i pafajshëm me vendim të formës së prerë, sërish ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së apelit, duke mos e rikthyer në detyrë. Sipas tij, pavarësisht se kërkesa për të përfituar të drejtat që njeh statusi i gjyqtarit është paraqitur nga kërkuesi menjëherë pas marrjes së vendimit të pafajësisë, KLD-ja nuk e ka marrë asnjëherë në shqyrtim atë. Po kështu, kërkuesi ka pretenduar se gjykatat kanë arritur në përfundimin se statusi i gjyqtarit ka mbaruar “në heshtje”, ndonëse ky term nuk gjendet në ligj dhe vendimet e tyre janë kontradiktore në lidhje me faktet dhe provat. Edhe argumenti se nuk janë paraqitur dokumentet për t'iu nënshtruar procesit të rivlerësimit kalimtar nuk qëndron, pasi kërkuesi nuk ishte pjesë e listës së gjyqtarëve. Gjithashtu, sipas tij, Gjykata e Lartë nuk ka pasqyruar në vendimin e saj vendimin e GJEDNJ-së dhe nuk ka respektuar vendimet e Gjykatës, të cilat kanë fuqi detyruese.

29. Subjekti i interesuar, KLGJ-ja, ka prapësuar se pretendimi për cenimin e standardit të arsytimit është i pabazuar. Sipas këtij subjekti, për sa i përket argumentit se Gjykata e Lartë nuk ka pasqyruar në vendimin e saj procesin e zhvilluar nga kërkuesi në GJEDNJ, rezulton se ai ka të bëjë me mosekzekutimin e një vendimi gjyqësor për shkak të procedurave të gjata dhe mungesën e një mjeti efektiv. Pra, objekti i vendimit të GJEDNJ-së nuk është shfuqizimi i aktit administrativ nr. 243/2019 të KLGJ-së i lënë në fuqi nga gjykata e apelit. Po kështu, sipas subjektit të interesuar, Gjykata e Lartë u ka kthyer përgjigje shteruese pretendimeve të kërkuesit të parashtruara në rekurs dhe vendimi i kundërshtuar është i qartë, logjik dhe nuk ka kundërthënie. Për më tepër në rastin konkret nuk është ndryshuar vendimarrja, por është lënë në fuqi vendimi i gjykatës së apelit.

30. Neni 42, pika 2, i Kushtetutës, ndër të tjera, parashikon se kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë. Gjykata në jurisprudencën e saj ka pohuar se detyra e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 67, datë 6.12.2023; nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Për sa më lart, Gjykata vëren se thelbi i çështjes në shqyrtim është mënyra sesi gjykatat e zakonshme kanë zbatuar kuadrin ligjor në fuqi që rregullon rastet e kthimit në funksionin e gjyqtarit, ndaj ajo do të verifikojë nëse gjykatat kanë zbatuar standardin e mësipërm dhe nëse interpretimi i ligjit të zbatueshëm për zgjidhjen e mosmarrëveshjes konkrete është apo jo haptazi i paarsyeshëm, në kuptimin që të ketë sjellë një përfundim arbitrar për kërkuesin në drejtim të garantimit të të drejtave që ai ka kërkuar të mbrojtë përmes procesit gjyqësor të kundërshtuar.

32. Gjykata vëren se kërkuesi, gjatë kohës që ushtronte funksionin e gjyqtarit të zakonshëm, është lejuar me vendim të KLD-së të ushtrojë detyrën e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për një periudhë 3-vjeçare. Gjatë kësaj periudhe kërkuesi është akuzuar dhe është gjykuar për kryerjen e veprës penale “Shpërdorimi i detyrës”. Pas përfundimit të procesit penal dhe deklarimit të tij të pafajshëm me vendim të formës së prerë të gjykatës së apelit, kërkuesi ka kërkuar nga KLD-ja rikthimin në detyrë. Për shkak se nuk ka marrë përgjigje nga ai organ, kërkuesi ka vënë në lëvizje një proces gjyqësor, përmes të cilit gjykatat kanë detyruar KLD-në që të shqyrtojë kërkesën e tij. Megjithatë edhe ky vendim ka mbetur i paekzekutuar dhe kërkesa e kërkuesit nuk është shqyrtuar asnjëherë nga KLD-ja (organi kompetent në atë kohë). Pas reformës kushtetuese të vitit 2016, e cila solli edhe ristrukturimin e disa organeve të sistemit të drejtësisë, kërkuesi i është drejtuar KLGJ-së me kërkesë për rikthimin në funksionin e gjyqtarit, kërkesë e cila është refuzuar. Ky vendim është kundërshtuar në Gjykatën Administrative të Apelit, në përputhje me kompetencën e saj, e cila ka rrëzuar padinë me arsytimin se kërkesa për rikthimin në funksionin e gjyqtarit nuk është paraqitur brenda afatit 3-vjeçar sipas ligjit nr. 9877/2008 dhe se heshtja e kërkuesit përgjatë kësaj periudhe përbën, në thelb, heqje dorë nga e drejta. Sipas asaj gjykate, mosparaqitja në kohë e kërkesës për rikthim në detyrë është ekuivalente me dorëheqjen sipas pikës “a” të nenit 20 të ligjit nr. 9877/2008. Gjykata e apelit ka vlerësuar se për sa kohë nuk është provuar dhënia e autorizimit nga KLD-ja për fillimin e procedimit penal, kërkuesi nuk ka qenë i pezulluar nga funksioni i tij, prandaj, pavarësisht se me vendim të formës së prerë është deklaruar i pafajshëm, nuk kishte më të drejtë të kthehej në detyrën e tij të mëparshme (*shih faqet 27–29 të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit*).

33. Vendimi i gjykatës së apelit është lënë në fuqi nga Gjykata e Lartë, me arsytimin se kërkuesi ka humbur statusin e gjyqtarit, për shkak se ai nuk ka paraqitur kërkesë për rikthim as kur u shkarkua nga Këshilli i Ministrave si drejtor i AKKP-së, as në përfundim të afatit 3-vjeçar të komandimit, i cili ka përfunduar në vitin 2011. Sipas Gjykatës së Lartë, kërkuesi nuk ka paraqitur as kërkesë për t’iu nënshtruar vullnetarisht procesit të rivlerësimit kalimtar sipas ligjit nr. 84/2016, datë 30.8.2016, “Për rivlerësimin kalimtar të gjyqtarëve dhe prokurorëve në Republikën e Shqipërisë” (*ligji nr. 84/2016*), ndonëse mendonte se ishte në kushtet kur ai duhej të rikthehej në

detyrë. Për më tepër, sipas asaj gjykate, masa disiplinore e shkarkimit nga detyra si drejtor i AKKP-së përbënte, sipas nenit 28, shkronja “dh”, të ligjit nr. 96/2016, ndalim për KLGJ-në që të rikthente kërkuesin në detyrën e gjyqtarit (*shih paragrafët 20, 21 dhe 23 të vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

34. Gjykata, bazuar në arsyetimin e gjykatave të zakonshme vëren se argumentet e tyre kryesore për rrëzimin e padisë kanë qenë: i. kërkuesi nuk ka paraqitur kërkesë në përfundim të afatit 3-vjeçar dhe nuk ka qenë i pezulluar nga funksioni i gjyqtarit, për rrjedhojë statusi i gjyqtarit ka mbaruar në heshtje; ii. ndaj tij ka një masë disiplinore të shkarkimit nga detyra; iii. ai nuk i është nënshtruar rivlerësimit kalimtar. Për rrjedhojë, ajo do të verifikojë mënyrën sesi ato gjykata kanë zbatuar dhe interpretuar ligjin e zbatueshëm për secilin shkak.

35. *Së pari*, për sa i përket argumentit se statusi i gjyqtarit ka mbaruar në heshtje, pasi kërkuesi nuk ka paraqitur kërkesë për rikthimin në detyrën e gjyqtarit në përfundim të afatit 3-vjeçar sipas nenit 28 të ligjit nr. 9877/2008, në fuqi në kohën e përfundimit të periudhës së komandimit, Gjykata vëren se kjo dispozitë parashikonte të drejtën e gjyqtarëve që me kërkesë të institucioneve e me pëlqimin e tyre dhe me vendim të KLD-së të shërbenin për një afat deri në tre vjet në strukturat e Ministrisë së Drejtësisë, si dhe në institucione të tjera, dhe në përfundim të këtij afati të ktheheshin në vendin e mëparshëm të punës. Po kështu, neni 4, pika 6, i ligjit nr. 8678, datë 14.5.2001, “Për organizimin dhe funksionimin e Ministrisë së Drejtësisë”, sipas parashikimeve në fuqi në atë kohë, parashikonte se gjyqtarët/prokurorët që shërbenin në nivelet drejtuese a ekzekutive të strukturave juridiko-profesionale të Ministrisë së Drejtësisë, me kërkesë të tyre, rrimëroheshin gjyqtarë/prokurorë pa konkurs. Referuar nenit 20, pika 1, shkronja “c”, të ligjit nr. 9877/2008, në fuqi në kohën kur kërkuesi ka paraqitur kërkesën në KLD për rikthimin në detyrë, gjyqtari nuk mund të lëvizet nga detyra përveç rasteve kur dënohej me vendim gjyqësor të formës së prerë për kryerjen e një krimi. Në rastin kur ndaj një gjyqtari jepej autorizimi për fillimin e procedimit penal, ai pezullohej nga detyra derisa të merrej vendim gjyqësor i formës së prerë dhe në rastet kur fajësia nuk provohej me vendim të formës së prerë, gjyqtari kishte të drejtën të kthehej në punën e tij të mëparshme dhe të përfitonte pagën e plotë që nga koha e pezullimit (neni 29). Kurse sipas pikës 2 të nenit 32 të po këtij ligji, shkelje shumë të rënda konsideroheshin aktet dhe sjelljet që diskreditonin rëndë pozitën dhe figurën e gjyqtarit që lidheshin me shkaqe që kryheshin gjatë ushtrimit të funksionit gjyqësor.

36. Bazuar në aktet e çështjes në shqyrtim, Gjykata konstaton se kërkuesi është emëruar drejtor i AKKP-së në datën 21.5.2008, ndërsa në datën 21.1.2009 ai është shkarkuar nga kjo detyrë dhe ndaj tij ka nisur procedimi penal. Në datën 13.2.2013 është dhënë vendimi i formës së prerë i pafajësisë së tij. Ndërsa në datën 18.2.2013 është paraqitur kërkesa në KLD për rikthim në detyrë, e cila nuk u shqyrtua asnjëherë nga ky organ. Vetëm pas ankimit të kërkuesit në GJEDNJ, kërkesa e tij u mor në shqyrtim nga KLGJ-ja, e cila me vendimin e datës 29.10.2019 vendosi refuzimin e saj, duke e konsideruar se është paraqitur tej afatit 3-vjeçar të komandimit. Sipas KLGJ-së, ky afat ka filluar në datën e emërimit të tij si drejtor i përgjithshëm i AKKP-së (datë 21.5.2008) dhe ka përfunduar në datën 21.5.2011.

37. Gjykata vëren se ky qëndrim i KLGJ-së është gjetur i drejtë nga gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë, por asnjë nga këto gjykata nuk kanë analizuar në aspektin e përmbajtjes së ligjit material të zbatueshëm (ligji i kohës), në kuptim të parashikimeve të nenit 29 të ligjit nr. 9877/2008 dhe të pretendimeve të kërkuesit në këtë drejtim, nëse paraqitja e një kërkesë të tillë, në kushtet kur kërkuesi gjatë periudhës së komandimit është marrë në cilësinë e të pandehurit dhe në vijim është gjykuar për kryerjen e veprave penale, do të kishte perspektivë suksesi dhe do të rezultonte një mjet efektiv që do të mundësonte kthimin e tij në detyrë brenda kohës së komandimit. Edhe për sa i përket argumentit të përdorur në vendimet objekt kundërshtimi se ndaj kërkuesit nuk është vendosur masa e pezullimit nga detyra e gjyqtarit, Gjykata çmon se gjykatat nuk kanë arsyetuar sesi neni 29 i ligjit nr. 9877/2008, që përcakton pezullimin nga detyra të gjyqtarit në rastin e ndjekjes penale ndaj tij, përbënte ose jo pengesë për kërkuesin (i cili ishte në ndjekje penale), për të paraqitur

kërkesë për rikthimin në detyrë, ndërkohë kur KLD-ja as nuk e kishte pezulluar atë nga pikëpamja formale juridike me një vendim, as nuk e rikthente në detyrë, situata këto që duket se përjashtojnë njëra-tjetrën.

38. Nga ana tjetër, edhe pse kanë vlerësuar se statusi i gjyqtarit ka mbaruar në heshtje për kërkuesin, gjykatat e zakonshme nuk kanë analizuar faktet që kanë rezultuar gjatë gjykimit, të cilat janë përcaktuese të sjelljes së kërkuesit në drejtim të shprehjes së vullnetit për vijimin ose përfundimin e statusit të tij si gjyqtar dhe pasojat që vijnë nga veprimet e tij. Ndërkohë që rezultojnë se kërkuesi ka paraqitur kërkesë për kthim në detyrë përpara KLD-së vetëm 5 ditë pas vendimit të formës së prerë të gjykatës së apelit që e ka deklaruar atë të pafajshëm për veprën penale për të cilën akuzohej, bazuar në interpretimin që ai i ka bërë përmbajtjes së nenit 29 të ligjit nr. 9877/2008 në rastin e tij. Gjykata eidenton se gjykatat nuk kanë analizuar dhe as pasqyruar se kërkuesi në mënyrë të vazhdueshme ka shfaqur interes, në përputhje me interpretimin që ai u ka bërë dispozitave ligjore të zbatueshme dhe se ai ka përdorur çdo mjet që në dukje mund të rezultonte i suksesshëm për mbrojtjen e të drejtave të tij, siç ishte edhe kërkesa në GJEDNJ për konstatimin e mosekzekutimit të vendimit gjyqësor të formës së prerë që kishte vendosur detyrimin e KLD-së për t'u shprehur për kërkesën e tij për kthimin në funksionin e gjyqtarit. Ndonëse ky vendim nuk shprehet për themelin e çështjes së kërkuesit dhe ai ka marrë shpërblim të drejtë për shkeljen e konstatuar, një fakt i tillë nuk mund të shmangej nga Gjykata e Lartë, për sa kohë ai është tregues i sjelljes së kërkuesit në drejtim të kërkimit kryesor të padisë së tij, që është kthimi në funksionin e gjyqtarit dhe provon faktin se kërkuesi nuk ka pranuar në heshtje mbarimin e statusit të gjyqtarit.

39. Nga ana tjetër, gjykatat e zakonshme nuk kanë analizuar dhe nuk janë shprehur për sjelljen e organeve kompetente, konkretisht të KLD-së së kohës, e cila nuk e ka marrë në shqyrtim kërkesën e kërkuesit për një periudhë disavjeçare (kërkesa është paraqitur më 18.2.2013 dhe deri më 12.12.2018, kur ka pushuar funksionet ky institucion, nuk është shqyrtuar), ndonëse prej saj nuk ka pasur më parë një vendim për pezullimin e kërkuesit nga ushtrimi i funksionit të gjyqtarit. Gjykata eidenton faktin se edhe pse kërkuesi ka vënë në lëvizje procesin gjyqësor për detyrimin e KLD-së për të marrë në shqyrtim kërkesën e tij, padi që është pranuar, sërish KLD-ja nuk ka vepruar për të përmbushur detyrimin e saj për t'i dhënë përgjigje kërkuesit.

40. *Së dyti*, për argumentin se ndaj kërkuesit ka një masë disiplinore të shkarkimit nga detyra, Gjykata eidenton se neni 20 i ligjit nr. 9877/2008 parashikonte si shkak për mbarimin e statusit të gjyqtarit, ndër të tjera, shkarkimin nga detyra, ndërsa kjo masë, referuar nenit 32, pika 2, të këtij ligji, jepej për shkaqe që lidheshin drejtpërdrejt me ushtrimin e funksionit të gjyqtarit. Në këtë drejtim, Gjykata konstaton se masa e shkarkimit nga detyra është marrë gjatë ushtrimit të një funksioni administrativ, atij të drejtorit të AKKP-së, ndërsa gjykatat nuk kanë arsyetuar nëse një masë e tillë parashikohej edhe në ligjin e posaçëm, përkatësisht në nenin 32, pika 2, të ligjit nr. 9877/2008.

41. *Së treti*, për sa i përket argumentit të gjykatave se kërkuesi nuk i është nënshtruar procesit të rivlerësimit kalimtar, Gjykata vëren se sipas nenit 179/b të Kushtetutës (i shtuar me ndryshimet kushtetuese të vitit 2016), procesit të rivlerësimit u nënshtrohen edhe të gjithë gjyqtarët të cilët kanë punuar në këto pozicione të paktën tre vjet. Sipas parashikimeve kushtetuese, nëse subjekti i rivlerësimit nuk e dorëzon deklaratën e pasurisë në kohë sipas ligjit (neni D, pika 5, i Kushtetutës) ose deklaratën për figurën në kohë (neni DH, pika 4, i Kushtetutës), ai shkarkohet nga detyra. Procesi i rivlerësimit është detajuar më tej në parashikimet e ligjit nr. 84/2016.

42. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se gjykatat e zakonshme, mbi vlerësimin se kërkuesi nuk gëzonte statusin e gjyqtarit pas periudhës së komandimit, kanë pohuar se ai nuk ka depozituar as formularin e deklarimit të pasurisë pranë Komisionit të Pavarur të Kualifikimit, që është një shkak tjetër që sjell pamundësinë e tij për t'u rikthyer në detyrë. Kjo do të thotë se gjykatat nuk kanë analizuar dhe interpretuar në mënyrë të plotë mënyrën e zbatimit të dispozitave kushtetuese dhe ligjore për rivlerësimin kalimtar në atë kohë, pra në momentin e hyrjes në fuqi të tyre, përfshirë detyrimin e gjyqtarëve në detyrë ose të ish-gjyqtarëve për të dorëzuar formularët e vetëdeklarimit,

në kushtet kur kërkuesi nuk kishte asnjë vendim të organit administrativ për statusin e tij, edhe pse ai vetë kishte kërkuar prej tyre të shpreheshin në këtë drejtim. Thënë ndryshe, gjykatat nuk kanë marrë në analizë efektet që do të kishte në rastin e kërkuesit një kërkesë drejtuar institucioneve të rivlerësimit paraprak sipas parashikimeve kushtetuese dhe ligjore që normonin procesin e rivlerësimit, në mungesë të vendimit të organit kompetent (KLD/KLGJ) në atë kohë në lidhje me (mos)pasjen e statusit të gjyqtarit dhe në situatën që vetë kërkuesi, bazuar në qasjen e tij, ka mbajtur një qëndrim të ndryshëm për interpretimin dhe zbatimin e dispozitave ligjore që rregullojnë statusin e gjyqtarit dhe vetë sistemin e rivlerësimit kalimtar. Për më tepër, sikurse rezulton nga rrethanat konkrete dhe faktet me natyrë kushtetuese të konstatuara gjatë këtij gjykimi, mosveprimi i kërkuesit edhe për paraqitjen e një kërkesë të tillë është diktuar në radhë të parë nga mosveprimi i institucioneve kompetente për të përcaktuar statusin e tij.

43. Për sa më lart, Gjykata vë në dukje se Gjykata e Lartë nuk ka marrë në konsideratë të gjitha faktet dhe rrethanat e çështjes së kërkuesit, duke bërë një interpretim abstrakt të ligjit, i cili nuk pajtohet me gjykimin konkret, duke mos zgjidhur mosmarrëveshjen në fjalë. Në këtë kuptim, pjesa arsyetuese e vendimmarrjes së Gjykatës së Lartë rezulton të jetë formaliste, duke e larguar qëllimin e procesit nga vetë thelbi i së drejtës kushtetuese të individit. Për rrjedhojë, interpretimit të ligjit nga Gjykata e Lartë, në rastin në fjalë, i mungon analiza nga pikëpamja e faktit dhe e së drejtës, duke e bërë atë haptazi të paarsyeshëm.

44. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës për gjykim të drejtë është i bazuar, sipas arsytimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet pjesërisht.

#### PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 dhe 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

#### VENDOSI:

1. Pranimin pjesërisht të kërkesës.
  2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3030 (310), datë 11.7.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën.
  3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

**Marrë më 30.4.2025.**

**Shpallur më 17.6.2025.**

**Kryetare:** Holta Zaçaj

**Anëtarë:** Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini, Genti Ibrahim